

РЕШЕНИЕ

№ 4879

гр. София, 16.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 08.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер 4 по описа за 2019 година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка със Закона за здравното осигуряване /ЗЗО/.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място] срещу Заповед № РД-15-777 / 30.11.2018 г. на Директора на Столична здравно – осигурителна каса, с която на основание чл.20, ал.1, т.4 от ЗЗО и чл.98, ал.1, т.4 от Националния рамков договор за медицински дейности за 2018 г. /НРД 2018 г./ се прекратява без предизвестие Индивидуален договор № 22-4837 / 22.05.2018 г. с Националната здравно –осигурителна каса, сключен с [фирма], [населено място] като изпълнител на медицинска помощ на територията на Столична РЗОК.

Жалбоподателят, представляван от управителя проф. д-р В. Ц., и чрез адв. Н., смята заповедта за незаконосъобразна. Сочи, че договорът е прекратен на основание чл.98, ал.1, т.4 от НРД 2018 г. въз основа на Заповед № РД-10-08/ 31.10.2018 г. на министъра на здравеопазването, с която е отнето на основание чл.51, ал.1, т.2 от Закона за лечебните заведения Разрешението за осъществяване на лечебна дейност № МБ-387 / 15.04.2016 г. на [фирма], [населено място]. Смята, че след като тази заповед е била обжалвана като незаконосъобразна и с определение на съда от 26.11.2018г. предварителното ѝ изпълнение е било спряно, то лечебното заведение е можело да упражнява дейността си. Твърди, че отмяната на тази заповед като незаконосъобразна налага и отмяна на процесната, доколкото първата е послужила за основание за издаването ѝ. Моли заповедта да бъде отменена, както и за присъждане на разноски.

Ответникът Директорът на СЗОК, чрез процесуални представители юрк. К. и юрк. Ш., излага съображения срещу основателността на жалбата, съответно смята, че оспорената заповед е законосъобразна. Сочи, че при отнемане на разрешение за извършване на дейност, болницата фактически не е могла да изпълнява задълженията си по индивидуалния договор и директорът на СЗОК е изпълнил задълженията си, като е прекратил същия. Обръща внимание, че заповедта на министъра на здравеопазването е с предварително изпълнение. Иска се жалбата да бъде отхвърлена, както и присъждане на юрисконсулско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не встъпва в производството.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена срещу подлежащ на обжалване акт, в установения срок от надлежна страна и при наличие на правен интерес.

Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, като прецени доказателствата по делото в тяхната съвкупност и взе предвид доводите на страните, както и въз основа на извършена на основание чл.168 от АПК проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания, предвидени в чл.146 от АПК, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА страна следното:

Заповедта е издадена от компетентен орган – Директор на Столична здравно – осигурителна каса, съобразно правомощията установени в чл. 20, ал.1, т. 4 от ЗЗО, съгласно която директорът на РЗОК сключва, изменя и прекратява договорите с изпълнителите на медицинска помощ на територията, обслужвана от РЗОК, съгласно закона, НРД и правилника за устройството и дейността на НЗОК.

Спазено е изискването за писмена форма и наличие на изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Същата съдържа фактическите обстоятелства, които са обусловили съдържанието на волеизявлението на издателя и не страда от пороци, които да обосновават нейната нищожност.

Поради изложеното в случая не съществуват отменителни основания по чл. 146, т. 1 и т. 2 от АПК.

След преглед на административната преписка, съдът счита, че не са установени съществени нарушения на производствените правила по смисъла на чл.146, т.3 от АПК, налагащи отмяна на заповедта.

По отношение на съответствието на заповедта с материалния закон, съдът обаче приема следното:

Както бе посочено по-горе между Националната здравно–осигурителна каса и [фирма], [населено място] като изпълнител на медицинска помощ на територията на Столична РЗОК е сключен Индивидуален договор № 22-4837 / 22.05.2018 г. подписан на основание чл.20, ал.1, т.4 и чл.59, ал.1 от Закона за здравното осигуряване /ЗЗО/ от Директорът на СЗОК.

Съгласно чл.59, ал.3, изр. първо от ЗЗО, договорите се сключват в писмена форма за срока на действие на Националния рамков договор за съответната година, съответно са срока на анекса към Националния рамков договор по чл. 54, ал. 6 от ЗЗО, и са в сила до приемането на нов НРД, съответно на анекс към него или при промяна на действащия НРД, съответно на анекса към него.

Договорът е сключен при действието на Националния рамков договор за медицинските дейности между НЗОК и БЛС за 2018 г. / действал и 2019 г./, обн., ДВ, бр.28 от 29.03.2018 г., в сила от 1.04.2018 г., отм. ДВ, бр. 7 от 24.01.2020 г., в сила до

01.01.2020 г., когато е приет Национален рамков договор за медицински дейности № РД-НС-01-4 / 23.12.2019 г. между НЗОК и БЛС за 2020 г. – 2022 г.

Оспорената заповед е издадена на основание чл.98, ал.1, т.4 от Националния рамков договор за медицинските дейности между НЗОК и БЛС за 2018 г., съгласно който „договорът с ИМП се прекратява, без която и да е от страните да дължи предизвестие: 4. при заличаване на регистрацията в РЗИ на лечебното заведение изпълнител при условията на чл. 45 ЗЛЗ или отнемане на разрешението за осъществяване на лечебна дейност при условията на чл. 51 ЗЛЗ – от датата на съобщаване на лечебното заведение на акта на заличаването или на акта на отнемане на разрешението“.

Като фактическо основание за издаване на заповедта за прекратяване на договора е посочена Заповед № РД-10-08 / 31.10.2018 г. на министъра на здравеопазването, с която е отнето на основание чл.51, ал.1, т.2 от Закона за лечебните заведения Разрешението за осъществяване на лечебна дейност № МБ-387 / 15.04.2016 г. на [фирма], [населено място], съобщена на дружеството на 05.11.2018 г.

Съгласно чл.51, ал.4 от ЗЗО тази заповед подлежи на изпълнение, като разпоредбата на ал.5 предвижда, че жалбата не спира изпълнението, т.е. тя подлежи на предварително изпълнение по силата на закона.

Следователно към датата на издаване на процесната заповед за прекратяване на договора – 30.11.2018 г. е била издадена на 31.10.2018 г. и съобщена на 05.11.2018 г. заповед по чл.51, ал.1, т.2 от ЗЗО, с което е отнето разрешението за осъществяване на лечебна дейност на болницата.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя за спиране изпълнението на Заповед № РД-10-08 / 31.10.2018 г. на министъра на здравеопазването. Вярно е, че срещу заповедта е подадена жалба, по която е образувано а.д. № 14047 / 2018 г. на Върховен административен съд. Както бе посочено по-горе, независимо от подадената жалба заповедта подлежи на предварително изпълнение по силата на чл.51, ал.5 от ЗЗО.

По направеното искане на основание чл.166 от АПК за спиране на предварителното изпълнение няма влязъл в сила съдебен акт. Соченото в жалбата Определение № 14464 / 26.11.2018 г. по а.д. № 14217 / 2018 г. на ВАС, с което се спира изпълнението на заповедта не е окончателно и съответно е отменено с Определение № 645 / 15.01.2019 г. на ВАС, 5 чл. състав по а.д. № 15375 / 2018 г., с което се оставя без уважение искането за спиране на предварителното изпълнение.

Въпреки това, на основание чл.142, ал.2 от АПК, съгласно която установяването на нови факти от значение за делото след издаване на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания, съдът следва да отчете обстоятелството, че заповедта за отнемане на разрешителното, послужила като фактическо основание за издаване на процесната заповед за прекратяване на договора в случая следва да се отчете.

Между страните няма спор, че преценката на законосъобразността, съответно отмяната като незаконсъобразна на заповедта, с която е отнето разрешението, факт, на който се базира и правното основание за издаване на процесната заповед / чл.98, ал.1, т.4 от НРД 2018 г./ е релевантен за законосъобразността на оспорената заповед факт.

Съдът е спрял настоящото производство на основание чл.224, ал.1, т.4 от ГПК, вр. чл. 144 АПК, като е прел спора по законосъобразността на Заповед № РД-10-08 / 31.10.2018 г. на министъра на здравеопазването за преюдициален по отношение на процесния, както въз основа на искане отстрана на процесуалния представител на

жалбоподателя адв. Н. от 17.9.2019 г., така и по становище на процесуалния представител на ответника юрк. К. от 26.09.2019 г.

С Решение № 2036 от 10.02.2020 г. на ВАС, 5 чл. състав по а.д. № 8875 / 2019 г. е потвърдено решение № 8485 / 05.06.2019 г. на ВАС по а.д. № 14047 / 2018 г. с което е отменена като незаконосъобразна Заповед № РД-10-08 / 31.10.2018 г. на министъра на здравеопазването, с която е отнето на основание чл.51, ал.1, т.2 от Закона за лечебните заведения Разрешението за осъществяване на лечебна дейност № МБ-387 / 15.04.2016 г. на [фирма], [населено място].

След като отнемането на разрешението за осъществяване на лечебна дейност на болницата е незаконосъобразно, то влече след себе си и незаконосъобразност на прекратяването на договора, извършено именно поради отнемане на това разрешение. Отмяната на правното основание за издаване на процесната заповед трябва да бъде последвана и от отмяна на самата заповед като нейна последица. В този смисъл е и установената съдебна практика / напр. Решение № 6803 от 20.05.2013 г. на ВАС по адм. д. № 569/2013 г./

По изложените съображения, процесната заповед следва да бъде отменена на основание чл.146, ал.4 от АПК.

При този изход на спора жалбоподателят има право на разноски, които на основание чл.143, ал.1 от АПК са за сметка на бюджета на административния орган. Искане за присъждане на такива е направено в последното по делото заседание, като е представен и списък по чл.80 ГПК. По делото такива са доказани в размер на 50 лв. държавна такса и 400 лв. адвокатски хонорар. Възражението за прекомерност на адвокатския хонорар е неоснователно, предвид размер под установения в чл.8, ал.3 от Наредба № 1 / 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждение от 500 лв.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, II а.о., 35 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалба на [фирма], [населено място] срещу Заповед № РД-15-777 / 30.11.2015 г. на Директора на Столична здравно – осигурителна каса.

ОСЪЖДА Столична здравно – осигурителна каса да заплати на [фирма], [населено място] разноски в общ размер на 450 / четиристотин и петдесет/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му чрез настоящия съд пред Върховен административен съд.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: